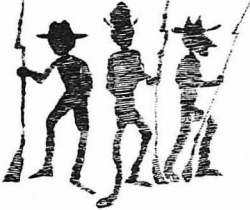

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΗΔΕΙΑ

"Όταν τελείωσε ή στρατιωτική μας υποχρέωση πήγαμε όλοι να παραδώσουμε τόν όπλομό μας, ντυμένοι τὰ πιό καλά μας ρούχα. Λουστρίνια, χιμώγια, μεταξωτά μαντήλια, λαμοδιότες ροκοκό, μυρωδιές και τὰ παρεκτόμια τῆς ἐπιδείξεως. Οὕτε σὲ νυφοπέζαρο νὰ πηγαίναμε δὲν θὰ ντυνόμαστε ἔτσι...

Μέσα στὸ ἡμίφως σιλουέτες διαγράφονταν, πὸν Θόμβζαν εἰκόνες τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Κάθε ἕνας ἤθελε νὰ ἐπιδειχθῆ ποῦς ἦτανε! "Ὅχι ὅπως τὸν βλέπανε μὲ τὸ χακί! "Α, ὅλα κ' ὅλα!..."

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια ἔξω τότε 'Ιερατικῆς Σχολῆς, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, και οἱ διάδρομοι, εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πολίτες, πὸν κρατοῦσαν ὄπλα. Ἡ σιλουέτες των, πὸν διαγραφόντουσαν μέσα στὸ ἡμίφως, σὲ ἔκαναν νὰ φαντάζεσαι κἀτι γαλλικῆς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως εἰκόνες. Μέσα στὸν λόγου τὸ γραφελο σιβαζόντουσαν ἀε σαρφὸς τὸ χακί, τὰ παγοῦθα, οἱ σάκκοι και τὰ ἄρβυλα. Παραδίδαμε τὴν πολεμική μας ἰδιότητα και ἔξαγαυρίζαμε στὸ εἰρηνικό μας τὸ κουστουμί. 'Ἐκει τὸ τουφεκί πὸν ἀκρόθες μόνον σκότσους, ἔκει τὸ σπαθὶ τὸ ἀειπάρθενο, πὸν ἔλαμπε ὡσαν καθρέφτης—δὲν εἶχαν ἔκτραγι ἀκόμα οἱ πόλεμοι στὴν Βαλκανική,—ἔκει οἱ ἀδειανοὶ οἱ κάλυκες, τὸν ὅποιον οἱ χάρτινες ἢ σφαιρες, τὸν ἔξαομιέων πεδιόδων τῆς Ἀτικῆς, τὴν ἡσυχία μόνον εἶχαν ταράξει.

Νάτα και τὰ πλῆμα ὅλα, πὸν τόσες ἡμέρες τώρα, ροφουσαν ἀχόρταστα τὸν ἄρθον ἀνθρώπινον ἰδρώτα... Πόσες εὐθύνες και πόσες διακρίσεις και πόσες υποχρεώσεις δὲν μᾶς φόρτωσαν στὸ κεφάλι μας! Τσαλακωμένα τώρα, ἄψυχα, σὸν νὰ ζυμοθῆχανε τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο!

Μερικά μᾶς κυττάζανε μὲ τὸ γαλάζιο τοῦς ἔθνονσημο, σὸν μὲ μεγάλο μάτι γαλανό. Μᾶς κύτταζαν σὸν νὰ λυπότουσαν γιὰ τὸν ἀποχωρισμό μας. Καὶ ἤμεις κάποια μουσική συγκίνησι ἀιστανόμαστε, σὸν νὰ μᾶς χωρίζαν ἀπὸ καλοῦς συντρόφους, μὲ τοῦς ὁποίους περάσαμε τόσο καλά, σὸν νὰ ἀφίναμε ἔκει, στίς κρῆνες ἀπάνω πλάκας τοῦ γραφείου, κἀτι ἀπ' τῆ ζωῆ μας, κἀτι ἀπὸ τὸν εἰνὸ μας, σὸν νὰ πῆραν, τὸσον καιρὸ τώρα πὸν δὲν τ' ἀποχωριστήκαμε, κἀτι ἀπ' τὴν ψυχῆ μας...

Νὰ τὸ ἀμπεχόνου μου, πὸν ἀκουγε τὴν καρδιά μου κάθε ἡμέρα νὰ χτυπᾷ, νάτο, σὲ μὰ ἀκρη, σὸν πεταμένο και λυπημένο και χαμένο παιδί. Νὰ και τὸ πλῆμα. Πόσες φορές δὲν ἐθερμάνθη ἀπὸ τοῦς διαλογισμοῦς τοῦ κεφαλιού μου και δὲν ἔνοιωσε τὸ δνεράι μου και δὲν συνέτεινε στίς σκέψεις μου...

Καὶ τώρα νὰ πετάει ἔκει και φεύγοιμε!

"Αφῆσα σὲ μὰ ἀκρη τὸ τουφεκί μου, πὸν μύριζε πετρέλαιο και λάδι, σὸν νὰ ἦταν μπακαλόγατος.

Στίς ψευδομαχίεις ρίξαμε βροχὴ φυσίγγια και αὐτὰ πέφτανε ἀκαπνα και ἄψυχα, σὸν νὰ χτυποῦσαν τενεκέδες.

— Τάπ! Τάπ! Τάπ! Τάπ! Πάει στὸ διάβολο, ἔξευτελιστήκα κ' ὁ πόλεμος. Οὕτε νὰ σκοτωθῆς στὴ μάχη δὲν ἀξίζει σήμερα.

— Τάπ! Τάπ! Τάπ!

Πέφταει μὲ τενεκεδοκουρούσια, σὸν νὰ εἶσαι ἀποτυχὸν βλαχοδημαρχος Ἀποκαρώνων!...

Ποῦ ὁ θάνατος μὲ γκρά! Νόμιζες δι κατέβαιναν οἱ οὐρανοὶ και σ' ἔβρασαν κ' δι σ' ἀποθῆσαν μέσα σὲ καινοῦς και βρόντους!...

Μόνον, πὸν ὁ θάνατος εἶνε ἀπὸ νίκελ τώρα! Πρίν δηλαδὴ ἐσχοιχίτες δέκα λεπτὰ και τώρα στοιχίζεις μὴ δραχμὴ, ὄσο δηλαδὴ στοιχίει κ' ἡ νικέλινη σφαίρα!...

Τὶ ὑπέροχος ὁ πόλεμος ἄλλοτε!...

"Ἐτραμεν ὁ τόπος, ἀπὸ βρόντους τουφεκιῶν και τὸν κανονιῶν! Ὁ ἥλιος σκοτιζόταν ἀπὸ τὸν καπνὸ και ἡ μυρωδιὰ τῆς μπαρούτης σ' ἔμεθεῦσε. Πέθαινες, μὰ πέθαινες μεθυμένοι ἀπὸ πόλεμο!...

Σκόττανες, μὰ καταλαβαίνεις δι σκοτῶνες... Τὸν ἔβλεπες τὸν ἔχθρο ἄγριο, ἀναμμένο, ὄχροκόκκινο ἀπέναντι σου και καταλαβαίνεις τὴ δύναμι σου.

Σήμερα δολοφονεῖς, δὲν σκοτῶνεις!...

Πολλές φορές πολεμᾶς ἡμέρες, ἑβδομάδες και οὔτε βλέπεις διόλου τὸν ἔχθρο.

Τὸ ἐγὼ σου πέφτει μέσα σου. Καταλαβαίνεις δι δὲν ἀξίζει ἡ δύναμι σου παιδί και ἡ ρώμη σου εἶνε κἀτι ἀχρηστο, σὸν τῆς κυρούλας σου τὰ ἔξωκα και τὰ χαιμαλιά!...

Κ' ἔτσι ὁ ἀνθρώπος μικραίνει - μικραίνει μέσα του... Καὶ ἀντὶ νὰ ὑποῦται, ταπεινάνεται... Καὶ ἀντὶ νὰ γίνῃ μέγας, γενναῖος στὰ αἰσθήματα, γίνεται μικρᾶνθρώπος, κακᾶνθρώπος, καλᾶνθρώπος, καλᾶνθρώπικος, νεο-ἄλληνας, ἀναίσθητος και ἀφιλότιμος...

Πάει στὸ διάλο! Ἀυτὴ ἡ πρόδοος ἐπέζητοπος και τὸ μεγαλοκρεπότερο πρῶγμα τῆς ζωῆς.

Τὸν πόλεμο!...

— Βρὲ κοιμήθηκα; Μὲ κούνησε ἕνας στρατιώτης καθὼς ἔκανα τίς σκέψεις αὐτές.

— "Αἶντα, γιὰτι θὰ φύγοιμε! Τότε θυμήθηκα. Εἶχαμε παρασκευάσει μὴ συνωμοσία ἐναντίον ἔκεινον ποῦθταν μὲ μεγάλη τουαλέττα, γιὰ νὰ παραδώσουν ὄπλομό κ.τ.λ. Τὰ κρεβάτια τὸν θαλάμων εἶχαν ἔξετραφῆ και μόνον τὰ μαξιλάρια ἔμειναν γυμνά, ἦγον ἀνευ κελύφων! Ὁι συνωμοταὶ τὰ μᾶτσησαν σὲ ὄρισιμένα μέρη και ὅταν φῆγαν οἱ ἀξιωματικοὶ τὸ κίνημα ἔξετραγγῆ. "Ἀρχισε μὰ βροχὴ μαξιλαριῶν, στίς τάξεις τὸν καλοντυμένων. Θέλησαν νὰ φύγουν ἀπ' τὴν ἄλλη ἔξοδο, ἀλλὰ ἔκει τοῦς ἔπεριμενε γερὴ ἔνδρα.

"Ἦταν ἕνα θηλυκὸ γλυκὸ σὸν σῦκο και σὸν δεινδρομολόχα ὑψηλό.

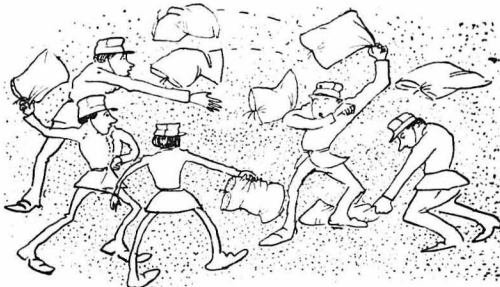
Ἐτραξαν νὰ κλεισθοῦν στὸν μεγάλο θάλαμο, ἀλλὰ και ἔκει ὁ εχθρὸς εἶχε προλάβει και τοῦς περιμένει. Ἡ μόνη ἐλπίδα πὸν τοῦς ἔμεινε ἦταν ἡ ἄμυνα, και ἐπεδόθησαν ἀπεγνωσμένοι στὸν ἄγωνα. Ἐκὶ δύο ὄρες ἡ μαξιλαρομάχη, μέσα στὴν αἰθούσα, κυριολεκτικῶς ἔμεινε. Τὸ ἔδαφος εἶχε στρωθῆ ἀπὸ τὸν μαξιλαριῶν τὰ χορτάρια, πὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ παραγέμιμα. Ὁ βρόμος κἀτω ἄσπριζε ἀπὸ τὰ προσκεφάλια πὸν πέσαν ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ὅσοι δὲν εἶχαν μαξιλάρια νὰ πετάξουν, πετοῦσαν καρβάνες, πιλήκια, παγοῦθα ἄδεια νὰ και ὅτι βρῖσκταν...

"Όταν ἡ μάχη ἐτελείωσε ὄλοι οἱ καλοντυμένοι εἶχαν γᾶλια. Σὲν νὰ τοῦς εἶχαν βάλει σὲ κανένα κλῆβον και τοῦς τσαλακῶσαν και

τοῦς ἔσαλατοποίησαν.

Κὶ ὅμως κανέναν δὲν ἐθύμωσε και ὄλοι ἐγελουσαν και ὅταν κίνησαν νὰ φύγουν, ἄρκασαν μὰ ζωγραφιὰ μᾶς ὄμορφης Ἀνατολιτισσας, πὸν ἦταν κρεμασμένη μέσα σ' ἕνα θάλαμο και εἶχε τοῦς κανονισμοῦς γραμμένους ἀπὸ πίσω, και τράβηξαν γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν ἐλευθέρη ζωῆ, κρατώντας ὑψηλὸ τὸ λάφυρο αὐτὸ και χαιρετώντας, γιὰ πάντα, τὸν στρατῶνα!...

Καὶ ἀρχισε τὸ πρῶτον πῦρ!

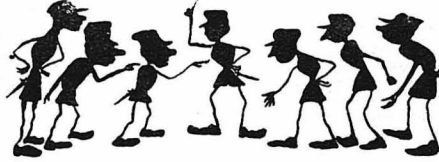
Στὰ πρηνηδόν, γουνοπετῶς, τροχάδην, εἶμαι μᾶνα. Θεριὸ μὲ ἔκαμ' ὁ στρατῆς, λιοντᾶρ' ἡ κουραμάνα.

Τ' αἰτίαι μου τὰ συνειθισα μὲ μπάρι και μπουτι και σμῆρα, Γιὰ δὲς με... Ἀρεμᾶνίος και τὸν ἔχθρῶν τρομάρα!...

Υψηροῦσα μὲ καρδιὰ και δοῦλα και, παρῖδα' δεκαμῆρα ἔπαιρνα, και ἄστρα μπεράτσα εἶδα!...

Και τὰ περνοῦσα μὴ χαρὰ, ἄλλομον' ὄμως τώρα, "Ἀχ, τώρα μᾶς χωρίζουνε, ἀγαπητὴ Θεοδᾶρα!...

"Όταν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀπολύσεως, ὁ στρατιώτης αὐτὸς μᾶς ζήτησε νὰ κάνουμε τὴν κηδεῖα και τοῦ διακοπέντους

Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μὴ μεγάλη συνωμοσία ἐξυφανίετο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Στόν Ζωολογικό Κήπο τών Παρισίων μέχρι πρό θλίγων έτών ύπηρετούσε ός φίλας ένας νέος και ό συνάδελφός του τόν είχαν έπωνυμίσει έθρονικώς «Μπιζού». Ο δυστυχής αυτός ύπέφερε διαρκώς από πείνα, σέ σημείο άρνήταστο και όσοδήποτε κι άν έκρωγε έξακολουθούσε νά πεινά. Για νά κατευθάη λοιπόν τήν πείνι που τόν θέριζε κυριολεκτικώς, δέν περιφρονούσε ούτε τίς πιο συχαρηρές τροφές. Κάποτε πέθανε ένα ώραιότατο λεοντάρι του Ζωολογικού Κήπου. Οί «πάλληλοι του Ζωολογικού Μουσείου πήγαν και τού άφηρσαν» τó δέρμα για νά τό γεμίσουν άχυρα και νά τό ράψουν, και νά τό μεταφέρουν στό Μουσείο. Άφησαν δέ τό σώμα του λέοντος στό κλουβί του για νά ταφή άργότερα. Άλλά όταν τό βράδυ παρουσιάστηκαν οι άχθοφόροι που είχαν σταλή για νά τό παραλάβουν και νά τό θάψουν δέν βρήκαν μέσα στό κλουβί παρά μόνον τά κόκαλα. 'ΤΟ τρομερός και πάντοτε πειναλέος Μπιζού είχε φάγει τό λεοντάρι !...

Μιά άλλη φορά οι συνάδελφοι του Μπιζού τόν θήκαν μουσαπλάκμενον κοντά στην κοιλιά ενός έλέφαντος που είχε ψοφήσει τήν προηγούμενη μέρα. Περιέργοι τότε πλησίασαν και είδον ότι ό πειναλέος φίλας είχε άνοιξει τήν κοιλιά του έλέφαντος και έβρωγε τό σπóκτι του, άφού προηγούμενος είχε καταβροχθίσει όλα τά άλλα έντόσθια του παχυδέρμου! 'Υπελογίσθη τότε ότι είχε φάει μέσα σέ έφτά ώρες 95 λίτρας σπóκτι, σπλήνα και άλλα έντόσθια του ψόφιου έλέφαντος !...

Ο Μπιζού ήταν πάντοτε χειμώνα - καλοκαίρι μουσκερμα στόν Ιδρωτά, ή δέ άναπνοή του ήταν τόσο δυνατή και τόσο βαρειά ώστε και τό καλοκαίρι άκόμα έβλεπε κανένας νά βγαίνει άπ' τό στόμα του άχνός, όπως συμβαίνει με τό άλογα τίς παγερός χειμωνιάτικες ημέρες ! 'Η συνειδησίμην θερμοκρασία του Μπιζού ήταν 38-38,5. Ο πειναλέος αυτός φίλας πέθανε σέ ηλικία 60 έτών. Μετά τόν θάνατό του τό πώμα του παρεδόθη στό άνατομείο για νά μελετηθή ό όργανισμός του. 'Απ' τήν νεκροψία που έγινε άπεδείχθη ό ότι είχε ένα στομάχι τεράστιο (τέσσερα φορές μεγαλύτερο άπ' τό στομάχι τών άλλων άνθρώπων) δυνατό και τεντωμένο, ή δέ πεπτικός σπλήν του ήταν πολύ μικρότερος άπ' τών άλλων ανθρώπων, όμοιος με τόν σπλήνα τών σαρκόβωρων θηρίων !...

έρωτος του.

Και ή κομητή πέρασε τότε από τό Πτωχοκομείο, με τούς κανονισμούς τούς στρατιωτικούς ψηλά, που ήσαν γραμμένοι πίσω από τή ζωνοραφία τής μαυρομάτας και μαυρομαλλούσας 'Ανατολίτισσας, ένώ ή σάλληγγα βαρούσε θλιβερά και πένθημα :

—Θοδώρα, Θοδώρα
ποιόν δ' έρωτος ή;
Αύριο θά σου φύγη,
δέν θά τόν ξαναδής !...

Και τό πλήθος τών άπολυθέντων, έψαλλε έν συντριβή και κτανόξει, σέ ήχον έπικλήθειον :

Πάντα ματαιήτης τά άνθρώ [πυνα
σα ούχ' ύπάρχουσι, μετά
στρατιωτικήν ύπηρεσίαν.
Θοδώραν πειά δρόμωσιν
Είς τήν...Δευτέραν Παρουσίαν!...
Πού έστιν τά ροδαλά τά μά [πνονου,
γροϋλα,
που τά χιονάτα στήθη,
που τής Θοδώρας τά φίλια,
τά γλυκά όνα καταφι.

Οίος σπαραγμός, ό άδελφοί
και κοπετάς και θεήνος !
Πάν' οι κερπέδες, ό μεξές,
και' ό ρητινίτης; οίνος !...
'Ορώντες με άφωνον και ά [πνονου,
ένταύθα κατακείμενον,
στρατιώται λυπηθήτε με,
μακράν θά κλυδωνίζομαι,
εις πέλαγος άλίμενον !...

Στή βοή τής περιέργου αυτής κηδείας, οι από τό Πτωχοκομείο και τά άλλα εκεί γύρω σπιτάκια, πεταχτήκαν στις αδύριμανδρες και σά παραθύρα και έσταυροκοπούτον, νομίζοντας ότι ό στρατός θά...έπαθεν όριακήν παραφροσύνην !

Και πραγματικώς είχαμε τρελλαθή. Είχαμε τήν τρέλλα τής νόστηος, τής ξεγνοιασιάς, τής έλευθερίας !...

Σταμ. Σταμ.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

'Η Πέρδικα

(Τής Καρδαμύλης)

'Η πέρδικα μιá φορά και έναν καιρό ήταν εδμοφο κορίτσι και νοικοκυρεμένο. Μιά ημέρα βγήκε στό ποτάμι νά πλύνη τού σπιτιού της τά άσπρόρουχα. 'Εκεί που έπλενε ένα λευκό σεντόνι, βλέπει από τή ράχι του δεξιού βουνού νά καταβαίνει ένας κυνηγός.

'Ηταν ένα βασιλόπουλο.

Κυτάνει στην άπάναντι πλαγιά και βλέπει νά καταβαίνει ένα τσοπανόπουλο. Τής κόρης όμως ή καρδιά χτυπούσε για τό τσοπανόπουλο...

Μόλις «συνατηθήκανε» οι δύο νέοι, ειπε τό βασιλόπουλο στόν τσοπάνο.

— Πολύ μου άρέσει αυτή ή κοπελλιά και θά τήν πάρω !
— Πώς θά τήν πάρεις, τού άπαντάει τό τσοπανόπουλο, που έγω έχω κερδίσει τήν καρδιά της ;

Πήγαν τότε μαζί κ' οι δύο και ρώτησαν τήν κοπέλλα :

— Ποιον θέλεις άπ' τούς δύο κόρη μου ;

— Τόν καλύτερο ! άπάντησε αυτή.

— Τότε ειπε τό βασιλόπουλο νά ρίξουμε σημάδι και όποιος νικήσει έκείνος νά τήν πάρη.

Τοιμάζουν εύθύς τίς σαίτες και οίχθουν. 'Ο ένας τρυπάει τό δεξιό πτερό μιás πεταλούδας κ' ό άλλος τό άριστερό. Πάλι τότε οίχθουν και έναοίχθουν, ός ποι νικήσει τό τσοπανόπουλο.

— Στάσου, λέει τό βασιλόπουλο, νά παραβώτουμε και 'στό τραγούδι, κ' όποιος τραγουδήσει πιο καλά, έκείνος νά τήν πάρη.

Τραγουδάει τό τσοπανόπουλο λιγοθυμίζοντά τά λουλούδια... Τραγουδάει τό βασιλόπουλο βουβαίνοντά τ' άφύδνια και βγαίνοντά η νεράϊδες από τά νερά !...

'Ενίκησε τό βασιλόπουλο.

— Δική μου τώρα ή κοπέλλα ! φωνάζει.

Και τρέβησε για νά περάση τό ποτάμι, νά τήν πάρη.

Μά καθώς περνούσε πάτησε πάνω στό λευκό σεντόνι που ή κοπέλλα έπλενε. Και τό σεντόνι έγινε άμέσως ένας θεόρατος βράχος που τού έρραξε τό δρόμο ! Τη στιγμή αυτή βλέποντας ή κόρη πώς τό βασιλόπουλο τοιμάζονταν νά περάση τ' βράχο, παρακάλεσε τίς νεράϊδες του ποταμιού νά τήν κάνουν πουλί πετούμενο, για νά γλυτώσει άπ' τά χέρια του, μιá κ' άγαπούσε τό τσοπανόπουλο. 'Η νεράϊδες τήν λυπήθηκαν και τήν έκαναν πέρδικα !... Κι' από τότε ή πέρδικες βροίκουνται πάντα κοντά στις νεροφυρές, στις πλαγιές και σά βοσκοτόπια μαζί με τούς τσοπάνους, κ' από τότε οι κυνηγοί όλο και τήν κυνηγούνε, όλο και τήν κυνηγούνε νά τήν πιάσουν !...

***

Για ποιόν λάλησε ό Κούκος...

(Τής Καρδαμύλης)

Μιά μέρα δύο Τούρκοι βγήκανε περίπατο σ' ένα δάσος. Στόν δρόμο άκουσαν ένα κούκο νά λαλή, πρώτα που οι Τούρκοι τό έχουν για κακό. 'Αρχισαν λοιπόν κ' οι δύο νά συζητούνε, για ποιόν λάλησε τό πουλί.

— 'Ελάλησε για σένα ! φωνάζε ό ένας.

— Όχι, για σένα λάλησε, γιατί άπ' τή δική σου τήν μεριά ήτανε. άπαντούσε με θυμό ό άλλος.

Κι' έκαιδη δέν συμφωνούσαν άποφάσισαν νά πάνε στόν Κατή. Πριν όμως παρουσιαστούν μπρός του, ό ένας άπ' αυτούς τρέχει κρυφά στό σπίτι του Κατή, τού λέει τί συνέβη και τού δίνει πεσκέσι ένα πολύτιμο χαλί.

Μόλις έφυγεν όμως αυτός, φτάνει στού Κατή και ό άλλος με μιá σακκούλα φλωριά και τόν παρακαλεί, όπως και ό πρώτος, νά τόν δικαιώση.

Τήν άλλη μέρα οι δύο αντίδικοι παρουσιασθήκανε μπρός στόν Κατή, ό όποιος άφού άκουσε τή άπολογία τους,χαϊδέψαε τά γέναια του και μίλησε έτσι :

— 'Ο κούκος δέν λάλησε για σένα—ειπε, γυρίζοντας στόν ένα—ούτε για σένα—ειπε γυρίζοντας στόν άλλο. Αυτή τήν φορά έλάλησε μονάχα για μένα !...

***

Ο Γυφτοβασιληάς !...

(Τής 'Αρετας)

Μιά φορά ένας λαός έχασε τόν βασιληά του και ρώτησε ένα περιφημο μάγο, με ποιό τρόπο θα έβρισκε βασιληά, που νάνα τής προκοπής. 'Ενα τέτοιο άνθρωπο, τούς ειπε ό μάγος καμωμένο για βασιληά θά όν βρήτε άν ψάξετε τό πρώτ αύριο έξω από τά τείχη τής πόλεως.

'Ετρεψε λοιπόν ό λαός, μόλις έμημέρωσε, με χτυποκάρι, ν' άνούξη τήν αιδηρόκορτα του κάστρου και νά ψάξη για τόν βασιληά του. 'Ηταν πολύ πρωί άκόμα και καθώς ψάχονε άντάμωσαν έξω άπ' τά τείχη ένα γύφτο που περιμενε νά μηή στην πόλι για νά πουλήση κοσκίνα.

Γύφτος, ξεγύφτος όμως, ότι και άν ήτανε, τόν πήραν με κομητή και τόν πήγαιναν σέ μιá θαυματουργή έκκλησία, έξω από τήν πολιτεία τους, για νά τόν χρίσουν βασιληά.

Καθώς πηγαιναν περσίαν μέσα από ένα δάσος γεμάτο ψιλόκορμες βαλανιδιές. 'Ο πώγων κοσκινάς σάν είδε τά ώραια έκείνα δένδρα, τόσο ένθουσιαστές που γύρισε και ειπε στους ατύλους του :

— 'Ε όρε, τί κοσκινόφυλα βγαίνον από αυτά τά δέντρα !

'Ο μύθος δηλοί ότι ό γύφτος πάντα γύφτος θάναι και σέ θρόνο βασιλικόν άν άνεβή.